

een lid harer vergadering gaat schorsen, omdat hij niet ingaat tegen een als onjuist gezien synode-advies, wat deed diezelfde classis tegen de synode, die het verkeerde advies uitbracht, en in haar oog dan toch stellig een nog zwaarder zonde bedreef dan 't bewuste classis-lid?

Al verder: Ds v. H. weigerde (sub 2) een synodale brief van de kansel voor te lezen. Dus: als de synode je in eigen huis de wet stelt, dan moeten kerkeraden en predikanten zich onderwerpen — dit is immers het volste recht van de opper-kerkeraad, die zich synode noemt?

Ds v. H. houdt een brief achter, aan de kerkeraad gericht (sub 4). Wij keuren deze daad niet goed — maar is elke domineé, die een brief niet overlegt, daarom zonder meer schorsenswaardig? Zulk een daad, voor éénmaal in een bepaalde situatie verricht, doet dit Christus zeggen: gij vergadert niet met Mij, maar gij verstoort? En wat was de reden, dat Ds v. H. die brief niet overlegde?

Vervolgens: Ds v. H. beschuldigt in een predicaat twee ouderlingen op weg te zijn, de zonde tegen de Heilige Geest te bedrijven (sub 5). Ds v. H. zegt: „Ik heb met de Schriften de ouderlingen gewaarschuwd voor: z o n d i g e n t o t d e d o o d. Afgezien van de vraag of de plaats om deze beschuldiging of waarschuwing te doen horen aan twee ambtsdragers de juiste was (wij hebben voor deze keuze in dit geval geen bewondering) — maakt het een predikant schorsenswaardig, als hij terugroept van een weg waarvan hij met de Schrift in de hand overtuigd is, dat die weg ten verdere leidt? Het schorsingsbesluit vermeldt weer een enkele daad, zonder aan te tonen, dat die daad als openbare grove zonde inging tegen Schrift, Belijdenis of K.O.

Ds v. H. zou de leden ener classicale commissie beschuldigd hebben, de zonde tegen de Heilige Geest te hebben bedreven (sub 6). Een andere classicale commissie (Ds Post, Ds Solle, br van Spronsen, br A. A. Los) tekent hierbij aan: „Ds van Herwijnen noemt dit in een toelichting hierop „een definitieve teugen“. Het schijnt misverstand geweest te zijn bij het warm loopen van het gesprek“. En toch schorsingsgrond?

Ten slotte (sub 8): Ds v. H. weigerde op een classisvergadering te verschijnen. Maar Ds v. H. zegt: die vergadering was onwettig: samengeroepen, niet in overeenstemming met art. 41 K.O., maar door een predikant der classis. — Wij maken dit niet uit. Maar nog eens: grond voor schorsing, en straks voor afzetting?

Het is alles te dwaas, om langer over te praten. Ja, ja, zo gaan echter stemmen op, maar wacht eens even! De kous is nog niet af! U vergeet de achtergronden! Hoe was de houding van Ds v. H. tegenover de Duitse bezettingsmacht?

O, dus daar komt de aap uit de mouw! Maar van die verhouding wordt in 't hele ongelukkige stuk geen melding gemaakt! Nergens staat: Ds v. H. is schorsenswaardig, want hij heeft gezondigd tegen Schrift en Belijdenis ten aanzien van de Duitse bezettingsmacht op die en die punten: openbare grove zonden! En iemand veroordelen en vonnissen vanwege achtergronden? Dank u wel. En intussen een aantal schijngronden bij elkaar zoeken? En krachtens die schijngronden iemand ambtelijk om hals brengen? Waar haalt men de euvle moed vandaan?

Ja, zegt iemand, maar vergeet niet — je kon in die tijd als kerkelijke vergadering niet open spreken. Er zat te veel gevaar aan vast. Je werd immers zó maar gegrepen en „ingesperd“? En dát ging toch niet aan?

Dus, als ik het goed begrijp, is de situatie zó: een kerkelijke vergadering zegt: Heere, we klagen deze ambtsdrager bij U aan, en wij veroordelen en vonnissen hem in Uw Naam op deze en die gronden. Voor U en voor de mensen verklaren wij hem predikstoel en avondmaaltafel en doopvont onwaardig — want dat en dat heeft hij misdreven. En intussen speelt men een spel met de Heere en de mensen, want men weet, dat men de eigenlijke grond verdonkere maant.

Men vreest meer de aardse dan de hemelse Rechter. Men vreest meer de aardse dan de hemelse Souverein.

En zulk een handelwijze, heel deze droeve geschiedenis, zou nog het onderwerp moeten uitmaken van lange debatten? P. D.

*• Verspreiding

Prof. Veenhof schonk als uitgave van het Comité tot verspreiding van goedkope Geref. Leetuur een brochure van 128 bl. onder het hoofd: „Eén Herder..... één kudde“. Naar de gewoonte van ons blad zal de schrijver zelf wel voor een aankondiging zorgen; waarheen ik verwijzen moge.

Omdat evenwel deze brochure de bedoeling heeft, over een reeds jaren aanéén met veel onwezenlijk geredeneerd omhangen thema (dat der „samenspreking“) ons volk in te lichten, en tevens voorlichting te geven aan degenen, die nog steeds gehoor geven aan de synodocratische theoremen, dan wel volgelingen zijn van zulke practijken, is het gewenst, haar te verspreiden. Naar binnen en naar buiten.

Daarom zij meegedeeld, dat men aan deze verspreiding meehelpen kan op deze manier: men zende f.1.— aan de heer H. H. v. d. Linden, M. D. de Grootstraat 20, Goes, giro 537347, en geve tegelijk naam en volledig adres aan van de persoon, aan wie men een exemplaar zou willen zien toegezonden. Voor toezending zal de Heer v. d. Linden dan wel zorgen.

Wij moeten ook in deze materie niet verslappen. Misverstandten wegnemen, en tegenover afleidings-manoeuvres weer eens laten zien, wat er nu eigenlijk aan de hand is, blijft een noodzakelijke arbeid. Men geve ook zelf zijn aandacht aan bl. 118: de professoren Kuiper-Grosheide geven daar, wat hen betreft, met genoegen „1905“ cadeau. Vrij kort, nadat ze mede om een sinnetje uit 1905 de kerken uit elkaar joegen..... K. 8.

*• Orgel-offer

Zaterdagmorgen, 23 Febr. 1962: het eerste schaap over de brug. Om in de beedspraak van de Rotterdamse kerkbode te blijven: de eerste „melk van de kudde“ voor het orgel in de aula. Een leuk briefje van deze inhoud:

Rotterdam-Noord, 22-2-62.

Voor orgel in de aula f.1.—
Lange leven de dominees die iets van kerkmuziek afweten! Dan volgen de gemeenten vanzelf. Th.

Inhoud f.1.— Leuk gevoel, het begin is er! Volgende gift kwam van „To en Ans“; die stuurden via Emmeloord uit Zeist f.2.50 met een mooi rijmpje, dat ik niet durf overnemen; toch moge ik de laatste zin vermelden: ze welken op hun voorbeeld te volgen, want dan kunnen de vrienden niet meer zeggen:

„de — — — prof.
koopt orgels op de pof“.

Dr PAUL TOURNIER,

Christelijke geneeskunst en Buchman-beweging (III)

De middelen, waarmee Tournier tracht z'n patienten tot de persoonlijke ontmoeting met Christus te brengen, zijn typisch de middelen van de Buchman-beweging; waaronder het „stille-tijd-houden“ en het „delen“ wel de voornaamste plaats innemen.

Dat „stille-tijd-houden“ eist Tournier zowel van zijn patienten, als van zichzelf en van andere artsen, die op gelijke wijze zouden willen gaan werken als hij. Vaak ook houden arts en patient samen „stille tijd“. Er is dan ook haast geen bladzijde in zijn boeken, of we lezen er zinnen als: „Als wij samen stil zijn voor God.....“ (R. T., 35), of: „Toen zij stil was voor God en schuld beleed, is een menigte verdronken herinneringen één voor één in het bewustzijnsveld gekomen“ (R. T., 241).

In die „stille tijd“, d.w.z., in dat „stil zijn..... voor God“, ontvangen we dan, volgens Tournier (en de verdere volgelingen van Buchman), openbaringen, hoe wij verder te handelen zullen hebben. Wij krijgen er „bevelen“, „opdrachten“ in (T. G., 208). Die „stille tijd“ mogen zijn patienten zeker niet te kort nemen. Ook hijzelf houdt, aan het begin van de dag „stille tijd“; merkwaardig genoeg, pas na een gesprek met een priester. Hij vermeldt dit als volgt: „Wij bespraken met elkaar hoe hij zijn leven zou moeten inrichten in verband met zijn gezondheid. „Des morgens heb ik natuurlijk tot tien uur mijn godsdienstige plichten te vervullen“, zeide hij. Toen hij vertrokken was kwam de gedachte bij mij op, dat ik voor mijn werk als arts evenzeer behoefte had aan gemeenschap met God als hij. Ik kon eigenlijk mijn stille tijd beschouwen als mijn eerste en dringendste afspraak. Van die tijd af heb ik in de regel geen patienten meer ontvangen voor 9 uur 's morgens. Zo beschik ik aan het begin van iedere dag over twee en een half rustige uren, waarin ik op mijn gemak stille tijd kan houden, in mijn Bijbel kan lezen of iets uit de geestelijke schatten der mensheid; waarin ik kan nadenken over mijn fouten van de vorige dag, mij voor God op de dag van heden kan voorbereiden of onder Zijn leiding de een of andere wetenschappelijke arbeid kan voortzetten. Ik heb ook de valse schaamte laten varen, die me belette om tot een patient te zeggen: „Ik kan u morgen niet ontvangen; mijn hele dag is bezet en ik wil niets afnemen van de tijd die ik aan God heb toegezegd“ (T. G., 209).

Aan het eind van die „stille tijd“ wisselen Tournier en zijn patient dan de „openbaringen“ en „opdrachten“ uit, die ieder „van God“ gekregen heeft. Vaak laat hij de patient die „openbaringen“ opschrijven. B.v. bij patient „Benjamin“: „Ik gaf hem mijn recept-blocnote en een potlood; zelf nam ik een opschrift-boekje. Ik zei alleen tot hem: „God zal u zeggen, wat u doen moet. Wij zullen samen naar Hem luisteren, en u moet opschrijven, wat Hij u zeggen zal“ (R. T., 223). Aan patient „Constant“ gaf hij eveneens „een blad papier en verzocht hem alles op te schrijven, wat hem voor de geest kwam, terwijl hij stil voor God werd“. Tournier zei daarbij verder nog: „Bij uw eerste bezoek heeft u gesproken; bij het tweede ik; nu moeten wij God laten spreken“ (R. T., 220).

Dat men het in deze Buchmankringen met deze „openbaringen“ en „bevelen“ ernstig neemt, blijkt wel o.a. uit het volgende verhaal, dat Tournier vermeldt: „Ik ken iemand“, zo schrijft hij, die op zekere dag, toen hij stil voor God was, de opdracht kreeg, met

De maat van 't rijm was goed; die van de bijdrage ook. De derde in de rij was de Commissie van Beheer in ons goede Spakenburg. Daar geven ze voor „christelijke doeleinden“, maar — het doel moet vertrouwd wezen, vinden de broeders. Wie geeft hun ongelijk? Nu, dit doel scheen hun terecht zeer goed; en derhalve kwam een opgetogen stem door de telefoon mij als opgetogen hoorder vertellen, dat er f.100.— was gegeven. Ik hoop, dat de Spakenburgers op z'n laatst op de Schooldag naar ons „ulleger“ — dat is een „orgel“ in het Spakenburgs — komen kijken. Een gezelschap, dat ik kwam vertellen van die giften was er zó bij mee, dat meteen de koppen bij elkaar gestoken werden, en mij een enveloppe met f.8.50 werd overhandigd. Op die enveloppe stond gedrukt: Diakonessenhuis. Mooler kon 't niet, vond ik.

Na deze niet-girale kwamen de eerste girale vreugden. Soms heb je 't gevoel: nog altijd ben je een kind. Want 't was een genot, de Dinsdagmorgen-post te ontvangen. Die bracht f.10.— (C. A. v. O. te H., „niet aanhaken, maar inhaken“; goed zo); f.3.— (fam. K. te N.); f.1.— (L. A. K. te S.); f.3.— (giro 62, van 'n vroegere en 'n toekomstige student; welkom beiden, met muziek); f.2.50 (giro nr 39); f.5.— (J. de V. te G.); f.1.— (J. de K. te A.).

Ziezo, dat is (ik sluit op Dinsdagmorgen af): giraal f.25.50; en niet giraal: f.112.—. Samen dus: de „stand-van-zaken“, deze week: f.137.50.

Dat is lang niet beschamend, als je bedenkt, dat de krant pas op Vrijdag of Zaterdag aankomt. Hartelijk bedankt, dat U de koper-op-vertrouwen niet te schande hebt gemaakt.

Het orgel staat er al; de motor moet nog een plaatsje hebben. Mag ik zeggen: tot volgende keer?

Giro 127278. Bijchrift op giro: voor orgel aula.

K. SCHILDER.

VAKWETENSCHAP EN PRACTIJK

een jong meisje te trouwen, dat hem totaal onverschillig was. Zijn eerste reactie was negatief. Die gedachte leek hem onzinnig; hij kende niet eens de taal, die het meisje sprak. Maar terzelfder tijd — en zonder dat zij er iets van af wist — kreeg het meisje, toen zij stil voor God was, dezelfde opdracht. Niet lang daarna hebben zij elkaar lief gekregen en zijn zij samen getrouwd“ (R. T., 179).

In de „stille-tijd“ moet de patient ook komen tot het leren zien van zijn zonde en tot het b e k e n n e n v a n s c h u l d. Dit geeft dan ineens een ongekende „bevrijding“. Wij belijden wel „schuld“, zo „in-het-algemeen“, maar wij noemen onze zonden veel te weinig bij name; één voor één! Tournier zegt: „Dit tekort is vooral van ernstige aard in Protestantse landen, waar de persoonlijke schuldbelijdenis, ondanks de vermaningen van Calvijn, zelden voorkomt“ (R. T., 238). „De eerste voorwaarde om orde te stellen op zijn geestelijk leven, is dat men volkomen eerlijk tegenover zichzelf wordt en men kan alleen maar eerlijk tegenover zichzelf worden als men zich tegenover God plaatst“ (R. T., 240). Tournier zegt daar verder van: „Om onze fouten goed te leren kennen, behoeven wij slechts aan God te vragen ons alles te laten zien, wat in ons leven met zijn geboden in strijd is, en in de stille tijd alles op te schrijven, wat ons op dat punt voor de geest komt. Dat is een proefneming, die iedereen gemakkelijk doen kan. Ik heb nog nooit iemand ontmoet, die, als hij dit eerlijk probeerde, niet werkelijk van zonde overtuigd werd en een geestelijke bevrijding leerde kennen. Ik heb mensen gekend, die mij de eerste keer, dat zij de proefneming deden, een schrift vol verkeerde dingen brachten, die zij nooit bekend hadden: leugens in woorden of in de wijze van zich te gedragen, huichelarij, bedriegerijen, oneerlijkheid tegenover de douane, met de belastingen, met het huishoudboek, onreine gedachten, gebaren of blikken, lichtgeraaktheid, afgunst, opstandigheid, angst, wrok, eerzucht, naijver, vijandigheid en haat“ (R. T., 240). De patienten moeten dus van hun zonden de „concrete bijzonderheden“ vertellen, want „alleen deze maken, dat de schuldbelijdenis iets uitwerkt“ (R. T., 241). Voor dit alles is echter nodig „stil te zijn voor God“, want „als iemand stil voor God is, krijgt hij het vermogen terug om zijn fouten onder de ogen te zien“ (R. T., 251).

Op deze wijze werkt de „stille tijd“ als een soort zelf-analyse en psycho-catharsis (waarover later meer). Tournier zegt dan ook zelf, dat de resultaten van de „stille tijd“ die van de psycho-analyse heel dicht naderen! Zo zelfs, dat Tournier reeds door een patiente vermaand werd, dat hij te veel de psychiatrische kant opging! Hij zegt zelf: „Desondanks wekten de analytische ontdekkingen, waartoe de zielzorg leidde, zozeer mijn belangstelling, dat de psychiater het bij mij langzamerhand van de geestelijke leidman won“. En hij bekennt, dat een patiente hem „onlangs op het verkeerde daarvan geweten heeft en mij aan de tijd herinnerd, waarin zij voor mij was als de éne mensenziel tegenover de andere en niet als een „geval“ tegenover haar dokter. Zij gevoelde het verlangen om het geestelijke terrein van vroeger terug te vinden, teneinde een nog ernstiger bekentenis te doen, zonder gevaar dat zij meer het voorwerp van mijn psychologische dan van mijn religieuze belangstelling zou zijn“ (R. T., 241).

Dat ter wer hier is staan kan ne trouwen constat leken, c te verr van teg laten, e van d psych verschi gekend, den me zijn of ik kan altijd a In di „Zij n weer ke Wij mo leven“ zijn, m naar in een pla beteken fysiek plan, i kunnen held he te help zodoend te kom Waar van Go „Ond belastin dingsfo te veel op van Go ongestr ook“, z ganism van de zeggen, Wannee held v zijn aan gaat er deel de voorsch zou ont

We z goed bo Het i Zijn stard Ran, e vader, bezit o van de huize K negers evenmij En d boeit v boek is Amerik Amerik tingen leven, z zijn pra Maar tot in d laat zie zoals A boek bl zéér die reikt d het ra En d allen ge Het i ankerd: Josh wie zijn neer hij woord: baar de ook dat met nog der lief. En o Hij w geconfr